

Sy-li spěwał,
Pilnje džělat,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Čerbite njedželske łopjeno

W Budyschinje

12. novembra 1933

Bauzen

22. njedžela po šwjatej Trojizy.

Mat. 5, 20.

Je-li křesćizian pšchi wškej wjekełojczi tež hewať křutnje imyhlenj, dha je křutnosć jeho wožebity džěl, hdnž zyrkwine lěto ke kónzej řo pšchibližuje. Wonka w pšchirodže wšcho na kónž wšeho bycža potasuje. Liscze pada, a skónčnje řhtomy a řekki řaž řhořcža pšched nami řteja. Přjednj we řwojej pšichi wobras žiwjenja, nětko w nahocze wobras řmjercze. Ssmjertna njedžela skónčzi zyrkwine lěto. Njeh řmny lěťka přěni ras ludowy řarowanřki džěń njedželu Re-miniscere řwjecžili, dha je nam řmjertna njedžela řažo wo-pomnjenřki džěń tola drohi. Řižo czař, do kotrehož padnje, řwědczi wo řachodnosćzi wšeho řemřteho a cžłowřteho. A cžłowjeř řo dopomni, řo budže ras račnowanje wotpołožicž dnrbjecž wo řwojim řospodarjenju. Ssmny dołžnižy našeho Boha. Budžemny prawdosć dołtač pšched nim? To je řłow-ne prashenje. To řhzemny řebi džěńka pšchedpołožicž.

1. Řładajmny na řariřejřkiř a piřmawucženj a
2. prashemny řo, řač řmny lěpřki řač woni.

řariřejřny a piřmawucženi běchu řnajerjo řakonja. Bě-řhu wožebni w ludu, řdžělani a bohaczi. Se řazpicžom řłada-řhu na druhich, na řłonitow a řřěřnikow. Woni cžinjachu po řakonju a wopořasachu druhim wjele dobrotow. řednj řo Bohnu džakuje, řo njeje řaž druřny ludžo. Ale ředžbowachu řami na řakon, dha řim řoždnj nadpadže, kotryž řakon pšhe-řtupi. S nim njedahachu řicžo cžinicž měč. řesuf běřhe řim řižom tehodla podřladnj, dořelž se řłonitami a řřěřnikami wobřhadžěřhe. Woni mōrcžachu a džachu: řon pšhiřima řřěřnikow a ře ř nimi. Ale mēřachu na nim tež wuřtajičž, řo řabat njedžeržěřhe. Njemēřachu řa prawo, řo na řabat řojěřhe. Dowolene bēřhe po řakonju, wořa abo wořořa, řdnž řikom do řtudnje padže, na mēřcze ř njeje wucžahncž

řabatnj džěń. řesuf, kotryž je řnjes tež na řabacze a řa-řon po mřřli a po řuchu řrořumi, pař ma řa prawo, řo řo řa řama dobrotu, kotraž řmē řo řkocze wopořasacž řabatnj džěń, tež a řiřcze ř wjetřřim prawom cžłowejřtej wopořasa. Prawny řmili řo na řwojim řkocze, ale njepraweho wutroba je njēřmilna. Šbōžni řu czi řmilni, pšchetōž woni budža řmilnosć dołtač. řažo řřěřczenjo řo njēřmēmny prashecž řaž tamnj piřmawucženy: Šhtō dha je mōj bliřřki? Čhze-mny řtrořřtni řač cžinicž řaž řmilny řamariřki a řuřhu wu-řhowacž. Wobředžbujmny řłowo našeho řnjesa: Dži a cžit řteje runořcze. řariřejřny řa prawo njemēřachu, řo řnjesowi wucžomnižy řabatnj džěń pšhes řito džěchu, řłōžy torřachu a ředžichu. To řo po řich mēńjenju njēřkřšeshe. řesuf do-pomni na řavita, kotryž w řemplu přjōđřkřadžene řhłēbny ředžišhe a czi, řotřiž ř nim bēchu, řotrež řo řemu njēřkřša-řhu řěřcž a řym, řotřiž ř nim bēchu, ale mēřřnikam řamny. A wōń džěřhe ř nim: Njeřřcze w řakonju cžitali, řač mēřřnižy na řabat w řemplu řabat džēřawny džěń cžinja a wřřač řu bjes winy? řač řariřejřny a piřmawucženi ř řesufom wo-jowachu. Woni wjele do řo džeržachu a řazpiřu druhich. řež ř řesufom řo řpšhecželicž njemōřachu, dořelž po piřmiřu řakonja njecžinjěřhe. řesufowa prawdosć řich prawdosćzi napšhecžiwō řtejeřhe. Bēchu njepšhecželjo řeho řnjesa, pšchetōž na řtejiřcžu řtareho řtestamenta řtejo wořtachu. řesuf řa njerořumja, řdnž řjetnje: Wny njednjricze pomyřlicž, řo řym pšhiřhoř řakon a prořetow řanicžicž, njēřřym pšhi-řhoř řanicžicž, ale dopjelnicž. A řažo: Wny řcze řhřřheli, řo je řtarym prajene, řa pař praju wam. řariřejřny prawny po-mēr ř temu řnjesej njenamāřachu, dořelž bēchu a wořtachu w nahładach řtareho řtestamenta řiwi. Woni cžinjachu wje-le dobrotu, řaj řdžēřa wjazy řač bēřhe řich pšhiřkřšnosć řaž řon řariřejřki, řiž do řempla džēřhe řo modlicž. A tola bēřhe wřcho njedōřahaze. řiřa řapōřřtoř řawōř na řom-

ſkich: Je tehodla luboſć ſakonja dopjelniene, dha to luboſć ſariſejſkich njebeſche, pſchetož ſchtož woni jenemu wot tnych najmjeńſchich bratrow činjadu, to temu Knjeſej nječinja-
chu. Woni woſtachu ſymni. Khrnſtuſkowa luboſć jich nje-
nuczeſche. ſariſejſzn bechu ſtwjerdnjeni čłowječkojo. Nje-
bechu wotewrjeni ſa nowe ſjewjenje, kaž jo Jeſuſ pſchinjeſe.
Woni jo ſacziſnachu. ſariſejſzn bechu hordži; a tak ſo na
nimi ſłowo dopjelni: Bóh ſteji hordym napſhecziwo, ale
ponižnym dawa hnadu. I ſažo: Schtož ſo ſam powiſchuje,
tón budže poniženj.

2. Praſchejmy ſo, hač ſmy lepſchi hač ſariſejſzn.

Smny drje rucze hotowi ſariſejſkich ſazpicž. To na
tym leži, dokeľ je jim naſch Knjes wopacžnu prawdoſć wu-
mjetował a jich tehodla ſwaril. Smny Jeſuſowi wučom-
nižn, dha tajku prawdoſć njeſchipoſnajemy. Ale njeplaczi
tež nam jeho ſłowo: Njebudže-li waſcha prawdoſć lepſcha
abo poſniſcha dnžli piſmawučženj a ſariſejſkich, dha nje-
pſchińdžecze do Božeho kraleſtwa. Njeje tak, ſo je tu abo tam
ſariſejſki, ale ſwět je poſny wot nich. Pſchi kóždej tročeli
trjedhiſch ſariſejſkeho. Wot ſto procentow hnadž je jenož
jedn žlonik abo hiſcze mjenje, wot tnyh jedn. A rēczi-
my wo procentach, dha je ſtrach, ſo ſmój mój, luby čitarjo,
ty a ja, we wulkej hromadže, to reka ſariſejſzn. To njeiſu
jenož či mudri, koſiž ſebi neſchto na ſwój roſum myſla, ale
tež či njemudri, to njeiſu jenož či bohaczi, koſiž ſo móžni
čuju i jich ſamóženjom, ale tež či khdži, to njeiſu jenož
či wulzy, koſiž neſchto placža na ſwěcze, ale tež či mali,
we wſchitkich kruhach a worſchtach luda namaſach ſariſej-
ſkich. Woni woſtanu pſchi ſwojim mēnenju, njech je tak
wopacžne hač chze. Shibowacž ſo njechadža a na žadny
pad pſchidacž, ſo nimaja prawo. Eſu tebi ſchwu du činili,
dha ſo hańbuj a ſo teho wuſnacž. To je ta ſtara hordſcž.
To je powiſchenje. ſariſejſzn ſprawne njemēnja. Woni
jamožinu dawaja pſched ludžimi, woni ſo modla pſched lu-
džimi. Smny my lepſchi? Mamny ſwoju miſdu precž, hdnž
ſo tak ſadzeržimny. Boha ženje ſjebacž njemóžemy. Wón kóž-
demu po jeho ſkutkach ſaplaczi. A hladamy jenož na čło-
wjekow, dha žaneje wěry nimamy. Chžemy ſo jenož čło-
wjekam ſpodobacž, chžemy, ſo bychu wot naſ rēcželi a naſ
khwali, dha Bóh žane ſpodobanje na nami njeſmēje.
Dženža je ſažo čaſ, hdnž wjele ſariſejſkeho waſchnja kſcže.
Nowe hibanje je naſtało, a dženža ma móž. Čžežto je, ſo
pſhecziwecž. Kóždy ma ſo nekať do hibanja ſariadowacž.
Ale njemóžne je, ſo je tón, kotryž je w druhich nahladach
wotroſt, dženža hižom ſtoprocentiſki ſobuſtaw noweho hi-
banja. A wudawa ſo jaťo tajki, dha je to njewěroſć, lu-
dacžnoſć, ſariſejſtwo. Runje w naſchim wužiſhim wóžnym
krajy beſche telko hinaiſcheho ſmyſlenja, ſo wěricž njemóže-
my, ſo dženža hižom wſchitžy nowemu pſchihložuja. To ſebi
tež nihtón wot nich nježada. Knježerjo chzedža, ſo by kóždy
wěroſćzi čjeſć dať. Na njewěrnjch ludowach jim ničto le-
žecž njemóže. A luby čitarjo, je nam Bóh tute nowe hi-
banje dať, je Bóh tutón nowy čaſ horje wjedť, — a ſchto
chžny na tym dwělowacž — dha je hrěch, hdnž dženža mnoſy
praja, ſo ſu čliſcže pſchi nowym hibanju a tola njeiſu. Eſu
Boha wobkhal i niz čłowjekow. Haj, ſmy my lepſchi hač
ſariſejſzn? To je praſchenje. A njeiſmy to, dha njeſchiń-
džemy do Božeho kraleſtwa. Dha je wſcho podarmo byťo.
Wiſcha próža a wſcho džělo. Znyk žiwjenje je njewuſchne by-
ťo. Do wutrobny nam nihtón hladacž njemóže, tež nowa
wſchnoſć niz. Čzi nowi mužojo maja wotewrjenu myſl ſa
wſcho čłowjeſke. Jich nihtón tak lohžy ſadny ſwětki wjeſć

njemóže, ale ſu tola tež jenož čłowječkojo. To woni wje-
dža, a tak wjele ponižnoſće a pobožnoſće pola nich namaſa-
my. Woni ſnaja teho, bjes kotrehož ničto činić njemóže-
my. Woni ſnaja teho, kotryž wiſcho pſchewidži a wutrobom
radu ſjewi. Eſu ſebi wědomni, ſo tež jich ſnaje. A maja
tón wulki nadawť, ludej džělo a khlěb dacž, ſa derjehicze a
ſbože luda džělacž, dha ſebi tón, kotryž ničto wſchſche nje-
ſnaje, myſli, ſo je to wſcho. Ale tak wulke kaž to je, ſbože
njeje ſbožnoſć. A poradži ſo jich džělo, ſchtož chžny Bóh ſe
hnadny dacž, dha ſo njebudžemy hordžicž kaž ſariſejſzn, ale
Bohu čjeſć dacž. Pſchetož Bóh je, kiž wam móžnje dawa to,
ſo chžecze, a to, ſo činić, po tym dobrjym ſpodobanju. Wón
chžny tež ſpožčicž, ſo bychmy kónž wěry dozpli, duſchow ſbož-
noſć. Hamjen!

6 Jeſuſom pſches žiwjenje!

O kajke kraſne, ſbožne woſchewjenje
Ma kóždy, kiž na ſłowa Jeſuſa
A jeho pſhecželne tak pſcheproſchenje
A wiſchej Božej hnadže radny poſluſcha!
Tam bójiſke ſwětko ſeſthadža,
Měr, troſcht a móž do wutrobny ſo wuliwa!

Kať derje nam, hdnž tudny ſapocžnjemy
Eſwoj' wſchědne džělo ſtajnje i Jeſuſom!
We žiwjenju tež jeho ſčěhujemy,
Hač runje ſtejimny pſched potajniſtwom.
Bóh prawny puč wſchať wuſwoli,
Kiž dyrbi ſpomóžny być naſchej ſbožnoſćzi.

Tuž w čziſchich hodžinach we ponižnoſćzi
Eſo chžemy k Bohu modlicž poſornje,
Kiž nad nami pſchi wſchitkej njeprawdoſćzi
Eſo ſtajnje ſmili a naſ žohnuje!
Měr wutrobny, haj wjeſ'le ma,
Schtož po pučzu tu jeho bliſkoſć ſacžuwa.

Schtož wučomnik chze być tu Jeſuſowj,
Tež hrěſchne waſchnje ſwěta wopuſchcži.
Tak poſny radoſće puč wěry nowy
Wón w možy Božoh' duſcha naſtupi.
Schtož Božu luboſć poſnať je,
Tón wo njej ſwědcžo rad ſa ſwojim
Knjeſom dže.

S. B.

Ludſtwo, ſcheczižianſtwo a Luther.

Lutherown jubiley ſwjeczimny. Ale ſu tajžy, kiž ſebi
pſchi tym njewaža Luthera jaťo reformatora, ale jenož jaťo
Nēmza. My mamny tola w Nēmſkej pſchi wſchěm roſſudnym
wobrocženju k ſcheczižianſkej wěrje hibanje, kotrež ſebi lud-
ſtwo wſche waži hač ſcheczižianſtwo. A tuczi chzedža Lu-
thera jenož jaťo Nēmza ſa ſebje mēcž, niz jaťo reformatora.
Pſchi tym ſabudu, ſo je Luther wſcho wulke ſa nēmſki lud je-
nož doſonjať, dokeľ bē wón reformator, dokeľ bē jeho wu-
troba a myſl poſna Khrnſtuſa. Runje bibliju w nēmſkej
rēczi a i tym nowu nēmſku rēcž wón tola nēmſkemu ludej
da jenož tohodla, dokeľ chžnyſche nēmſkemu ludej dacž ewan-
gelij, dacž Jeſuſa Khrnſtuſa.

A my trjebamy jenož na Luthera poſluſchacž, a hižo
wěmy, ſo bē Luther tón wulki nēmſki muž a rjeť jenož, do-
keľ bē wón wulki we ſwojej wěrje do Jeſuſa Khrnſtuſa.
Tak je ſo wón takle wuprajil:

A Lutherownym 450. narodninam.

Marczin Luther spali psched universitu we Wittenbergu wufas wu-
hnanstwa, kiž běšče bamž na njeho
położik.

„So bychmy žebi dyrbjeli dacž rubicž lube, trošhtne evangelium, wěru do Xhrystuža žameho, to je pschewjele, a to ani njemóžemy ani nježměmy ani njedhamy čžerpicz, a dyrbi jenož do hłubiny dele wěčnje šaklata bycz tuta poklata šakłona a bohahanjaza ponižnoscz, kotraž by chyzla w tutej wězy zofacz a žo tulecz: ně, kóždžicžki, kotryž nihdy nochze Xhrystuža přecz, budže' w tutym jenož hordy a smužity, fruty a tróžka polny! Mojej wutrobje je to lube a witane, žo mje w tutej wězy pschewo jenož šakakleho, tróžka polneho a žwojeje hłowy mjenuja, pschetož ja šjawnje wusnawam, žo chzu tutu žwoju šakakloscz a žwoje wótre žłowa ž Božej wolu tež wobkhowacz a žo nochzu tež wo dlon zofacz, njed pschindže, šhtož chze!“

Bibliske to: my pak nježmy ž tych, kiž wotstupja! A my, kiž šchescžijenjo řekamy, dyrbymy wšchitzy runje nětkole bycz jako tak lutheržy namařani, polni šchescžijanšeho tróžka, kotryž žo runje nětkole w našim kraju wusnaje ke Xhrystužej: „Dha wšchak wořtanu ja pschewo pschi tebi!“ My, kiž lutheržy řekamy, dyrbymy runje nětkole, hdyž je našy čžaz a našy lud polny rořkudow, evangelijej, Xhrystužej rořkudnje a polni lubosczje a žwěry wusnacž: „My nježmy ž tych, kiž wotstupja!“ A niž mjenje dyrbymy hižo tohodla wjednikej němšeho luda, kiž je šchescžijan a jako šchescžijan Xhrystužej žluži a w tutej wěry žykemu ludej a krajej tak žwěru žluži, wusnacž: „My njewotstupimy! My štejimy ž tobu ja lud a kraj, dofelž ž tobu ja Xhrystuža a jeho žyrkej štejimy! My tebi tohodla tež dženža žwoje „haj“ prajimy a pschidamy nutrne modlitwy, wěryžaje dobroprořchenja ja tebje, ja lud a wótzny kraj!“

My wěmy tola, žo tón tamny, tón 86lětny šchědžimy, kotryž je ž młodym kanzlerom Adolfom Hitlerom wjednif našeho luda, runje tak frucže šteji na šakožku šchescžijanškeje wěry, na šakožku, kiž žo njehnuje, na Xhrystužu, a žo w nim žo hori wutroba młoda w luboscz ž wótzny kraj a młoda w luboscz ž Xhrystuža. Wupraji a wušna tola preřident Hindenburg runje w tutych dnjach němšemu bisko-
pej Müllerkej kražne ale pak tež jara řhutne žłowo: „Šta-
ra jcz žo ša to, žo bywa w Němškej Xhrystuž
preřdowan ž!“ So by bylo tuto wulke žłowo wot kóž-

deho žlychane a čžinjene! Žesuh Xhrystuž praji a žwědčži: „Budžče pak čžinjerjo toho žłowa a niž jeno pořkucharjo, ž kotrymž wy žo žami šjebacz!“ Tuto žłowo Hindenburgowe je ž evangelija a po evangeliju a chze žlychane a čžinjene bycz.

Haj!

Trjeba njeje, žo našim Sserbam prajimy, žo dyrbi dženža kóždy a kóžda hicž, a žo dyrbja piřacz, to řeka řchiziřkowacz to „Ja“ na žwojej papjerzy. Nařhi Sserbja wědža, žo je tole to jenicžke, řchtož je móžne wukraja a tukraja dla.

Hdyž pak tu tola tute řyncžki wo tutej wězy piřamy, piřamy je jenož tohodla, žo bychmy wo tym, žo našhi Sserbja tole wědža a po tym čžinja, žwědčžili.

Dženža, 12. novembra, praji Sserb, praji Sserbowka žwoje řerbške „haj“ ž řchiziřkom, kotryž štaji ř němšemu „Ja“ na drje mařej ale pak tola tak wažnej papjerzy tutoho dnja. Š tutym rořkudom je tež wšcho druge a dalřhe prajene.

Pschecžimo řymje a hłodej.

Pod tutym heřkom chze kanzler Hitler mčž šjednocženy žyly lud. Tuž žlychmy a řestupajmy žo wšchitzy do řynta, žo bychmy šjednocženi pschewingli řymu a hłód, žo njeby niřtó mčř čžerpicz pod tutymaj njepřchecželomaj pořoja a řpořojnosczje! Čžimny kóždy po žwojim, žo by žo nam tuto řhromadne dobyczje radžiko!

Žyrkej a řtat.

Miedželu 2. adventa, 10. dežembra, řakle je řa řakřtu tón wulki a wažny džen, žo němřki biskoř Müller do Drježdžan pschindže, řakřeho biskořa wuřwjecžicz řa biskořa. Š tutym dnjom šjednocži žo tež powřchitřownje wopominanje Lutherownych narodninow, kotrež bě žo wotřtorcziko. Tydžeř do 12. novembra bě tola tydžeř polny njeměra a polny wuřhotowanjom dla wólby a tohodla niž pschihodny řa řhromadne džakowne wopominanje reformatora Luthera. Šhtož žo nětkole ž wulkej prořu řtawa, žyly lud šjednocžicz do řynta,

to bě šo pšched 400 lětami Lutherej poradžilo. Pšchetož wo-
no bě tehdy tak, šo džewjecz džekatkow němšeho luda Lu-
therej pšchwižowajše a šo tón džekaty džekatk njebe daloko
wot Luthera. Šo i tutoho jednocženja rosichčepjenje našta
we wusnaczu wěrn, to šawinowa napšhecziwna reformazija,
w kotrejž ša romšku zyrkej pšchede wšchem skutkowachu jesui-
cza. A tuta šchčepjenja je woštała. Hdnyž pak jeje dla Luthera
wobštoržuja, šaměnja tnyh, kiž mamy wobštoržowacz. — Tuž
špominajmy nětk, hdnyž jenož jeniczki wěštn džek njeje po-
štajeny ša Lutherowe wopominanje, džek wote dnja na wul-
šeho reformatora šchesczijanškej zyrkwe a wobdželmy šo
pšchede wšchem na wuhotowanjach wožadny abo towarštwow,
kotrejž šu Lutherej wěnowane, njed 19. novembra, njed 10.
dezembra, njed 31. oktobra šmy šo tola wšchitzy,
kaž to njemóžeshe — w Sakskej — hinaš bycz, pšchi refor-
mazijškich Božich šlužbach a wuhotowanjach wobdželili? A
tohorunja: Tuž pšchipožomy šebi nětkole w czažu, kotryž
šnamješka nožy, šnamješko „Lutheroweje róže“ a nošmy
jo šjawnje a šjawnje. Šchtož chzynje Luther i tutej róžu
wuprajicz, šmy hafle njedawno tu rospikali. Daloko a šchě-
roko maja wotpohlad, tutu „róžu“ powšchitkownje nožycz
wot nětk hacž do 10. dezembra šnajmješka, abo tež hacž
do kónz lěta. Tuto šnamješko je rjane a derje wuhotowane
a jara derje pšchihódne, šo jo žony a holzy na pšchego nošja.
A dale nješkomdžmy šebi tež wobrašy a pohladnižy kupicz,
kotrejž nam Luthera a podawki i jeho žiwjenja pošašja. A
tohorunja šu ša tuto jubilejne lěto wšchelaše knihi a knižki
šhotowjene; mjes nimi šu jene ša 30 pj. i mnoho wobraš-
mi a tohorunja jara pšchijomne. Kupmy šebi je a podnučmy
šo do wšchego! Haj, ponučmy šo dozyla do wšchego, šchtož
tutón znyh czaž wot naš žada, tež chze a žada wot naš wšchěh
ša 12. novembra, ša tutu rošbudnu a wažnu njedželu na-
šchego wótznego kraja! My pšchindžemy ša tym, šo dozyla
hinaš njemóžemy, hacž šo „haj“ prajimy a to wukraja dla
a tukraja dla.

Wopor ša krajnu zyrkej w Sakskej. Šmy tu hižo wo-
nim pižali. Nětko je tu šakon, kiž to porucza, šo ma šo tu-
tón jenožróczny pienjes hacž do měrza 1934 šapšaczicz. Róždy
štaw wožadny, kiž bě 1. haprleje 1933 18 lět štary, ma 2 hr.
šapšaczicz, hdnyž ma wón šam šwoje došhodny abo šamoženje.
Pienjes dnybi šo hnydom šako ša zyrkej wužicz, wošebje ša
twary a podobne nušne wězy.

Němški biskop je šako nowy biskopow pomjenowaš. Tak
šu generalny šuperintendent D. Karow-Barlinški biskop ša
Barlin. — Němški biskop pobu pšched krotkim tež pola něm-
šeho prešidenty Hindenburga. Hindenburg pšchi tym rjekny:
„Štara jcz še ša to, šo bywa A h r y š t u š we
N ě m š k e j p r ě d o w a n y!“

Kurrenda. Wěmy tola drje wšchitzy, šo je mašny Luther
šobu i kurrendu po hažach špěwaš. W pošlednim czažu je
tuto dobre a pěšne wašnje šako bóle a bóle wožiwilo. Wšch-
nošcz a zyrkej to podpjeratej. Wšchudžom, hdžez je to móžno.
dnybjała kurrenda našta a škutkowacz. Wona ma šdobom
tež nadawš runy nadawšej pošawnow: škutkowacz w šlužbje
ludoweho mišijonštwu: Kěrlušy a nabožinu tam do-
njescz — abo tam šapšewacz, hdžez liwšocz a šyma knjejštwu
naby.

„Martin Lutherowa univeršita“. To je mjeno, kotrejž je
nětkole pruški ministerij univeršicze, kotraž w městomaj Halle
a Wittenbergu šyšli, dašo. Š tym chze ministerij wušnamje-
nicz Lutherowe 450. narodniny.

Wšchelaše i blisťa a daloka.

— **Šchwórtk 16. t. m. dop. 1/210 hodž.** šo šerbšta šlow-
na konferenca w žurli Šserbšeho Domu w Budyščinje šen-
dže. Pšchednošch šmėje knjes šaraš T i š c h e r. Wšchitke šo-
buštawny konferenzy šo i tutym naležnje pšchepošchuja.

Pšched radijom šu šo w tutnyh dnjach hromadžowawe
šyšny luda tež na wšach. A džek, 12. novembra, to tež hi-
naš njebudže. A kóždy, kiž ma radio, budže runje pšchi taj-
šich škladnošczach lubje rad hošczi ša poškuchanje witacz a
tak pšchinoschowacz i tomu, šo by šo lud dale a bóle tworil
znyk, štruczenny w špošnaczu, šo tu šmy jedny ša drugeho.

Š Drježdžan pižachmy, šo bě tam 4. novembra 192 wěro-
wanjow. Licžba wěrowanjow je šo po tym, šo tamnu po-
wěšcz doštachmy, powjetšika. 213 wěrowanjow tam bě, wšch
i džekaczerjow a šajšojnikow zigarettoweje šabryki Reemts-
ma. Mandželštaj doštašhtaj 600 hr. wot tuteje šarmy, kotraž
tež hošczinu wuhotowa. Młoda žona wopušchczi pak nětko
šwoje džeko, šo by mohla bycz jenož mandželšta, hošpoša,
macz a šo bychu na jeje prošne měštno šupili czi, kiž pšche-
zo hišchcze žaneho džeka njemějachu, wošebje mužoj. Wěro-
wanja běchu na 4 Bože domy rošdželene: Kšchizna zyrkej,
zyrkej našchje lubeje Knjenje, Marcžin Lutherowu zyrkej a
zyrkej Šwj. Trojizny. Pšchi šwjatocznošczach bě tež wšchšch
zyrkow. rada Šröhlich jako šajšupjer biskopa pšchitomny; dale
běchu tam mjes druhimi měšchczanošta dr. Bührer a polizaj-
ški prešident Hille.

108 lět. Njedawno je najštaršchi wobnyler Němškej,
prjedawšchi šataš Šriedrich Šadowški, šwoje 108. narodniny
šwjeczil. Wón byšli w domje ša šestaryennyh w měšcze Nei-
denburg. Njeje to hišchcze došho šem, šo mějachmy ša nje-
móžne, šo móže cžlowjek pola naš 100 lět dozpicz. Tu šu to
hnydom 108 lět. W tutnyh dnjach gratulowašhe němški radio
po pěšnym wašchju 100lětnemu i narodninam.

Na puč.

Hdnyž chzynje Bóh žanemu i ludow pomhacz, njeje wón
to i knihemi cžinil, ale jenož tak, šo wón jeneho muža —
abo dweju — poštaji; tón knježi lěpje dnžli wišho pižmo a
wšch šakonje.
D. Marcžin Luther.

Šitowanie. Ša Š s m j e r t n u n j e d ž e l u chzemy ša-
šo, kaž hižo wošjewichmy, našch šopjenko wošebje šhotowje-
ne wudacz. Tak šmy to lěta došho hižo cžinili. Lěta došho
je šebi mnoho wošadow Sakskej a Pruskej našch šopjenko
ša Šsmjertnu njedželu wošebje ššasowašo. Wone šu je po
domach abo pšchi zyrkwinyh dnyach rošdželaše. Chzynchu
wšchem ša tutu wošebitu njedželu něšchto wošebite prajicz.
Tuž njed šo to tež lětko štanje! Prošmy, šo by to kóžda wo-
šada, abo šchtož šo hewaš wo to štara, hacž do njedžele 19.
novembra Šsmolerjez knihiczišchczetni w Budyščinje šjewi-
ša. Cžizko, 8 štron wulke a i wobrašami wuhotowane, pšacz
5 pienježkow.

Našlad a cžišchczetnja.

Redaktor.

Ša pošutny džek (23. po šwj. Tr.): i šo. — Ša
Šsmjertnu njedželu: R. w M.

Šamotšity redaktor šaraš Wyrzac i Rošaczach (Moštyš b. Weišenberg).
Cžišchcz a našlad Šsmolerjez knihiczišchczetnje a knihašnje, šap. dr. i wobm. ruš.
w Budyščinje. — Wuhadža kóždu šobotu a pšacz šchtožlěšnje 108 pj.